

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: J. Ž.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Janem Novákem
sídlem Havlíčkovo náměstí 512/16, Kutná Hora

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. 20234/2019-900000-314,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil platební výměr Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 1. 2019, č. j. 15693/2019-610000-32.4

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

(dále jen „platební výměr“), jímž byla žalobci podle § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 80/2019 Sb. (dále jen „daňový řád“), uložena pokuta ve výši 134 921 Kč za opožděné tvrzení spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce května roku 2017. Výrok platebního výměru byl napadeným rozhodnutím upraven co do formálních náležitostí, výše uložené pokuty však zůstala nezměněna.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správce daně mu vyměřil platebním výměrem ze dne 18. 4. 2018, č. j. 76180/2018-610000-32.4, (dále jen „platební výměr na daň“) spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce května roku 2017 v celkové výši 2 619 847 Kč. Proti platebnímu výměru na daň podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018, č. j. 36384-5/2018-900000-319, tak, že platební výměr na daň změnil a vyměřenou spotřební daň zvýšil na 2 698 410 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, která byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 43 Af 8/2019. Následně správce daně uložil žalobci platebním výměrem pokutu za opožděné tvrzení daně, přičemž o odvolání proti němu bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno shora.
3. Žalobce namítá, že žalovaný usuzuje na držení či vlastnictví tabákových výrobků z toho, co žalobce uvedl v paralelním trestním řízení během jeho výsledku po zadržení dne 29. 5. 2017. Žalobce tehdy totiž uvedl, že tabákové výrobky drží a odkud je má. Protokol o výsledku, který byl proveden bez přítomnosti obhájce, nelze použít jako důkaz ani v trestním řízení. Má pouze podpůrný charakter, přičemž na základě informací zjištěných při tomto výsledku lze pouze vést další vyšetřování, nikoliv dovozovat vinu žalobce. Za nepřípustné důkazy považuje rovněž protokoly o výsledcích provedených před jednotlivými prohlídkami bez přítomnosti obhájce. Podle žalobce neexistuje jiný důkaz o tom, že by byl vlastníkem nebo držitelem předmětných tabákových výrobků. S názorem žalovaného, že nejde o jediný důkazní prostředek prokazující, že žalobce skladoval tabákové výrobky, a že jde o důkazní prostředek pořízený v souladu se zákonem, žalobce nesouhlasí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že právě výpovědi žalobce jsou základními podklady napadeného rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na protokol o výsledku žalobcova bratra, z něhož plyne, že tento svědek neměl představu o tom, že by v krabicích byl tabák, v jakém množství a komu patřil. Uvedl, že krabice byly strýcovy a že je tam žalobce uložil z jeho pokynu. Žalovaný dovozuje, že držitelem či skladovatelem byl žalobce, jen z toho, co žalobce uvedl bez přítomnosti advokáta. Pokud je v trestním řízení nepřípustné užít jako důkaz protokol o výsledku zadrženého a protokol o výsledku před domovní prohlídkou bez jeho souhlasu, nelze ho použít ani v celním řízení.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že platební výměr, kterým se ukládá pokuta za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu, má pouze deklaratorní povahu, neboť pokuta nastupuje ze zákona a její výše není závislá na správním uvážení správce daně. V daňovém řízení byla žalobci pravomocně vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků rozhodnutím správce daně ze dne 18. 4. 2018, č. j. 76180/2018-610000-32.4, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. 36384-5/2018-900000-319. V tomto řízení bylo rozhodnuto o tom, že žalobce skladoval tabákové výrobky, které nebyly řádně nebo vůbec značeny platnou tabákovou nálepkou, a proto se žalobce dostal do postavení plátce daně a vznikla mu povinnost daň přiznat. Žalobce byl povinen podat daňové přiznání k dani z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce května roku 2017 nejpozději do 25. 6. 2017. Ani na výzvu správce daně však daňové přiznání nepodal. Skutečnost, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci vyměření daně,

není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný odkázal ohledně posouzení otázky, zda žalobce byl plátcem spotřební daně z tabákových výrobků, na vyjádření podaná ve věci vedené soudem pod sp. zn. 43 Af 8/2019, jež se týkala přezkumu rozhodnutí ve věci vyměření této daně žalobci.

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný ani k výzvě soudu nesdělil, že by trval na nařízení jednání. Soud má proto za to, že i žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
6. Z daňového spisu plyne, že správce daně vyzval žalobce výzvou ze dne 22. 11. 2017 k podání řádného daňového přiznání ke spotřební dani z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce května roku 2017, a to v náhradní lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Správce daně odůvodnil výzvu tím, že při domovních prohlídkách a prohlídkách nebytových prostor a pozemků v objektech užívaných žalobcem dne 29. 5. 2017 bylo Policií České republiky (dále jen „policie“) zajištěno velké množství neznačených tabákových výrobků. Žalobci jako skladovateli, resp. držiteli tabákových výrobků vznikla povinnost přiznat spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce května roku 2017.
7. Z daňového spisu neplyne, že by žalobce podal řádné daňové přiznání, jak k tomu byl správcem daně vyzván.
8. Správce daně vydal dne 18. 4. 2018 platební výměr na daň, jímž žalobci vyměřil spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období květen 2017 v celkové výši 2 619 847 Kč. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce ve vnitřních prostorách objektů, které užíval, skladoval neznačené tabákové výrobky, a stal se tak plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákona č. 453/2016 Sb. (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Tabákové výrobky zajistila policie dne 29. 5. 2017 při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor a pozemků provedených:
 - v místě trvalého pobytu žalobce (byt),
 - v garáži pronajaté žalobcem od jeho nevlastního otce,
 - v bydlišti žalobcova bratra a
 - v objektu spoluvlastněném žalobcovou matkou.
9. Žalobce podal proti platebnímu výměru na daň odvolání. Z podnětu žalovaného byl následně daňový spis doplněn mj. o následující podklady:
 - protokol policie ze dne 29. 5. 2017, č. j. KRPS-12038-132/TČ-2017-010073-BA, o výsledku žalobce jakožto osoby zadržené podle § 76 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“),
 - protokol policie o provedení domovní prohlídky ze dne 29. 5. 2017, č. j. KRPS-12038/TČ-2017-010073, v místě trvalého pobytu žalobce,

- protokol policie o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků ze dne 29. 5. 2017, č. j. KRPS-12038/TČ-2017-010073, v garáži pronajaté žalobcem,
- protokol policie o provedení domovní prohlídky ze dne 29. 5. 2017, č. j. KRPS-12038-148/TČ-2017-010073-BA, v bydlišti žalobcova bratra,
- protokol policie o provedení domovní prohlídky ze dne 29. 5. 2017, č. j. KRPS-12038/TČ-2017-010073,
- úřední záznam policie ze dne 29. 5. 2017, č. j. KRPS-12038-137/TČ-2017-010073-BA, o podaném vysvětlení svědka (žalobcova bratra) podle § 158 odst. 6 trestního řádu,
- protokol správce daně ze dne 11. 10. 2018, č. j. 305094/2018-610000-32.4, o výsledku svědka (žalobcova bratra).

10. Dne 20. 12. 2018 vydal žalovaný rozhodnutí, jímž změnil platební výměr na daň tak, že se žalobci vyměřuje spotřební daň z tabákových výrobků v celkové výši 2 698 410 Kč. Ve zbytku platební výměr potvrdil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 12. 2018.
11. Dne 10. 1. 2019 vydal správce daně platební výměr, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 134 921 Kč za opožděné tvrzení daně z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce května roku 2017.
12. Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání, v němž obdobně jako v žalobě namítl, že rozhodnutí celních orgánů, jimiž byla vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků, jsou založena na podkladech (protokolech a záznamech policie), které jsou v trestním řízení jako důkaz nepoužitelné. Proti rozhodnutí ve věci vyměření spotřební daně z tabákových výrobků podal žalobce žalobu ve správním soudnictví, a proto do doby rozhodnutí soudu nelze žalobci uložit pokutu za nesplnění povinnosti k podání řádného daňového přiznání.
13. Žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl správcem daně vyzván k podání řádného daňového přiznání. Podkladem pro zahájení vyměřovacího řízení byly informace získané od policie. Náhradní lhůta k podání řádného daňového přiznání uplynula dne 11. 12. 2017, žalobce je však nepodal, ani nepředložil doklady prokazující zdanění tabákových výrobků či oprávněné nabytí tabákových výrobků bez daně. Podle žalovaného byly splněny obě podmínky pro uložení pokuty za opožděné tvrzení daně plynoucí z § 250 odst. 1 daňového řádu, a to (1.) vznik povinnosti podat daňové přiznání a (2.) nepodání daňového přiznání v zákonem stanovené lhůtě nebo jeho opožděné podání. Podle žalovaného není s ohledem na obsah podkladů založených v daňovém spise pochybností o tom, že žalobce skladoval tabákové výrobky. Dostal se tak do postavení plátce daně dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Dnem zajištění tabákových výrobků vznikla žalobci povinnost spotřební daň z tabákových výrobků přiznat a zaplatit. Tento závěr je plně v souladu s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2018, jímž žalovaný změnil platební výměr na daň tak, že žalobci vyměřil spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 2 698 410 Kč. Pokud jde o druhou podmínku, lhůta k podání řádného daňového přiznání uplynula dne 25. 6. 2017, žalobce je však nepodal. Jelikož byly splněny obě podmínky plynoucí z § 250 odst. 1 daňového řádu, byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně v souladu se zákonem. Pro uložení pokuty je nerozhodné, zda bylo rozhodnutí o vyměření daně napadeno žalobou ve správním soudnictví, neboť podmínky pro vyměření pokuty byly splněny.
14. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních „[p]látcem je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela“.
15. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu platí, že „[v]yskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala

žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.“

16. Žalobce uplatnil v žalobě jediný žalobní bod, jímž zpochybňuje skutkové závěry celních orgánů, neboť dle jeho názoru nebylo v řízení o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu prokázáno, že žalobce byl plátcem spotřební daně z tabákových výrobků podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních a vznikla mu povinnost tuto daň za zdaňovací období měsíce května 2017 přiznat podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních.
17. V první řadě je třeba uvést, že o otázce, zda se žalobce stal plátcem spotřební daně z tabákových výrobků, bylo v době vydání napadeného rozhodnutí již pravomocně rozhodnuto platebním výměrem na daň ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2018, jimiž byla žalobci vyměřena samotná daň. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 12. 2018 popsal skutková zjištění, na základě nichž dospěl k tomuto závěru, i podklady, z nichž přitom vycházel. Uvedená rozhodnutí, jimiž byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků, tak ve svém souhrnu představují rozhodnutí o předběžné otázce, jimiž byli správce daně i žalovaný při rozhodování o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně vázáni (§ 99 odst. 1 věta první daňového řádu; srov. Lichnovský, O.: komentář k § 99 daňového řádu in: Lichnovský, O., Ondříšek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T. *Daňový řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela správně odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, jež obsahuje závěr o tom, že se žalobce stal plátcem daně dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Nebylo tedy nezbytné, aby žalovaný tento závěr znovu široce odůvodňoval i v napadeném rozhodnutí, neboť postačovalo, že odkázal na své dřívější rozhodnutí.
18. Soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že prakticky totožný (a rovněž jediný) žalobní bod uplatnil žalobce i v žalobě proti rozhodnutí, jímž žalovaný ve věci vyměření spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období měsíce května roku 2017 změnil platební výměr na daň vydaný správcem daně. Soud uvedenou žalobu zamítl rozsudkem ze dne 23. 3. 2021, č. j. 43 Af 8/2019-30, jehož závěry jsou stranám známy. V odůvodnění uvedl soud následující:
 - „21. *V posuzované věci vycházely orgány celní správy při zjišťování skutkového stavu z listinných důkazů získaných z trestního řízení, mj. z protokolu o výsledku žalobce jakožto osoby zadržené podle § 76 odst. 3 trestního řádu a z protokolů o výsledcích žalobce před soudem povolenými prohlídkami podle § 84 trestního řádu. Podkladem rozhodnutí se tyto listiny mohly stát pouze ze předpokladu, že 1) v předmětném trestním řízení byly pořízeny v souladu se zákonem, 2) do sféry orgánů celní správy se dostaly zákonným způsobem, a dále že 3) žalobci bylo umožněno seznámit se s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z těchto listin vyplývající upřesnily, korigovaly či vyvrátily [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 AfS 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, část V. c)].*
 22. *Soud shledal lichou námitku žalobce, že tyto listinné důkazy jsou v daňovém řízení nepřijatelné, jelikož výsledky byly provedeny bez přítomnosti obhájce, resp. advokáta. Z protokolu o výsledku žalobce jakožto osoby zadržené vyplývá, že žalobce byl ve smyslu § 76b trestního řádu poučen o právu zvolit si obhájce, mluvit s ním bez přítomnosti třetí osoby a radit se s ním již v průběhu zadržení. Dále byl žalobce poučen podle § 76 odst. 6*

trestního řádu o právu požadovat, aby obhájce byl přítomen při jeho výslechu, ledaže by byl obhájce ve lhůtě uvedené v odstavci 4 téhož ustanovení nedosažitelný. Žalobce tohoto svého práva nevyužil, a proto mohl být jeho výslech proveden bez přítomnosti obhájce. Argumentoval-li žalobce v odvolacím řízení (nikoliv však v žalobě) tím, že obhájce měl být jeho výslechu přítomen, jelikož byl dán důvod nutné obhajoby, soud konstatuje, že žalobce byl vyslechnut v postavení osoby podezřelé ze spáchání trestného činu před zahájením trestního stíhání, tedy nikoliv v postavení obviněného (srov. § 160 odst. 1 trestního řádu). Nutná obhajoba podle § 36 trestního řádu ovšem počíná až od zahájení trestního stíhání, kdy se trestní řízení vede již proti konkrétní osobě (srov. Šámal, P.: Komentář k § 36. In: Šámal, P. a kol. Trestní řád I.: komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck 2013, s. 441. a Vantuch, P.: Obhajoba obviněného. 3. vydání. Praha: C. H. Beck 2010, s. 75.). Výslech žalobce podle § 76 odst. 3 trestního řádu byl proto v tomto ohledu proveden v souladu se zákonem. Stejně tak nebylo nutné, aby byl advokát přítomen předchozím výslechům žalobce provedeným před jednotlivými domovními prohlídkami a prohlídkou jiných prostor a pozemků (v místě jeho bydliště, pronajaté garáži a objektu v Bernardově). Při těchto výsleších byl žalobce vyslechnut jako „osoba, u níž má být prohlídka provedena“ (srov. § 84 trestního řádu), přičemž podle protokolů o těchto prohlídkách byl žalobce poučen podle § 158 odst. 5 trestního řádu o právu na právní pomoc advokáta. Jelikož žalobce tohoto svého práva nevyužil, mohly být jeho předchozí výsledky podle § 84 trestního řádu provedeny bez přítomnosti advokáta.

23. Neobstojí rovněž tvrzení žalobce, že důkazní prostředky získané z trestního řízení nebylo možné v daňovém řízení použít bez jeho souhlasu. Z hlediska samotné použitelnosti důkazů v daňovém řízení totiž není rozhodné, zda by tyto mohly být provedeny bez souhlasu obviněného v hlavním líčení před trestním soudem. Daňový řád obsahuje vlastní výše citovanou úpravu použitelnosti důkazních prostředků (§ 93 daňového řádu) a není důvod na daňové řízení vztahovat ustanovení jiného procesního předpisu (trestního řádu) upravující dokazování v hlavním líčení (§ 207 odst. 2, § 211 odst. 1 a odst. 6 či § 314d odst. 2 větu druhou trestního řádu), kdy jde o rozhodnutí o vině obviněného. Podstatné pro daňové řízení je to, zda byly důkazní prostředky v trestním řízení pořízeny v souladu se zákonem. Žalobce ve vztahu k nezákonnosti při pořizování těchto důkazních prostředků pouze namítal, že výsledky byly provedeny bez přítomnosti obhájce (advokáta). Jak bylo vysvětleno v předchozím odstavci, nepřítomnost obhájce (advokáta) při výsleších žalobce nezákonnost těchto důkazních prostředků nezaložila. Jiné důvody nezákonnosti získaných důkazních prostředků žalobce nenamítal, a proto soud vycházel z toho, že tyto důkazní prostředky byly pořízeny v souladu se zákonem (srov. § 75 odst. 2 větu první s. ř. s.). Pouze pro úplnost soud podotýká, že z daňového řádu ani žádného jiného právního předpisu nelze dovodit, že by provedení listinných důkazů v daňovém řízení podléhalo předchozímu souhlasu daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na správě daní. Souhlas žalobce proto nebyl pro použitelnost důkazních prostředků získaných z trestního řízení v řízení daňovém jakkoliv relevantní.
24. V daňovém spise je obsažen policejní záznam ze dne 17. 9. 2018, č. j. KRPS-12038-558/TČ-2017-010073-TR, o nahlédnutí do trestního spisu podle § 65 trestního řádu a o pořízení kopií z tohoto spisu pro účely daňového řízení. Soud proto konstatuje, že důkazní prostředky z trestního řízení se dostaly do sféry orgánů celní správy zákonným způsobem (§ 58 a § 93 odst. 4 daňového řádu ve spojení s § 65 odst. 4 trestního řádu).
25. Žalobce byl výzvou ze dne 20. 11. 2018 v souladu s § 115 odst. 1 a 2 daňového řádu

poučen o tom, že v odvolacím řízení bylo provedeno dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí, přičemž byl seznámen s tím, jaká skutková zjištění si žalovaný z důkazů opatřených z trestního řízení učinil. Žalobci bylo rovněž umožněno vyjádřit se k těmto zjištěným skutečnostem, jakož i k důkazům, které je podle žalovaného prokazují, a případně navrhnout provedení dalších důkazních prostředků. Soud proto uzavírá, že důkazní prostředky získané z trestního řízení bylo možné použít pro zjištění skutkového stavu věci v daňovém řízení, přičemž postupem orgánů celní správy nedošlo ke zkrácení žalobce na jeho právech.

26. Dále se soud zabýval argumentací žalobce týkající se výsledku jeho bratra [...]. Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, že výsledek svědka [...] ve spojení s protokolem o výsledku žalobce podle § 76 odst. 3 trestního řádu postačuje k prokázání, že tabákové výrobky zajištěné na půdě rodinného domu č. p. X v X skladoval právě žalobce. Z výpovědi svědka [žalobcova bratra] nevyplyvá, že by krabice uložené na půdě měly být jeho strýce ani že by krabice měly být na půdu uloženy z jeho pokynu. Informaci, že by se mělo jednat o strýcovy krabice s autodíly, resp. „nějakými věcmi“ z jeho restaurace, svědek [žalobcův bratr] obdržel přímo od žalobce. Žalobce tak v zásadě odkazuje na své ničím nepodložené tvrzení, které v kontextu dalších důkazů (zejména jeho výsledku podle § 76 odst. 3 trestního řádu) neobstojí. Žalobce uložil krabice na půdu z obavy, aby mu je z pronajaté garáže někdo neukradl, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by tak učinil z pokynu třetí osoby. To ostatně neplyne ani z žaloby. Skutečnost, že svědek [žalobcův bratr] nevěděl, co se v krabicích uložených na jeho půdě nachází, pouze potvrzuje, že kvalifikovaný vztah k zajištěným tabákovým výrobkům měl toliko žalobce, a že jeho bratr se na skladování těchto výrobků nijak nepodílel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 AfS 306/2017 - 30). Soud proto neshledal, že by argumentace žalobce jakkoliv vyvracela skutková zjištění žalovaného vyplývající z výsledku svědka [žalobcova bratra].
27. Soud pouze nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že výsledek svědka [žalobcova bratra], který se v podstatných rysech shoduje s jeho podaným vysvětlením podle § 158 odst. 6 trestního řádu, byl v souladu se zásadou bezprostřednosti dokazování proveden v daňovém řízení při zachování všech procesních práv žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 AfS 19/2009 - 57, č. 1936/2009 Sb. NSS, bod 24).“
19. Soud se nehodlá v nyní projednávané věci od shora uvedených závěrů odchýlit, neboť mu ani nepřísluší citovaný rozsudek přezkoumávat či zpochybňovat, a to tím spíše, že proti němu žalobce ani nepodal kasační stížnost. V souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud povinen z tohoto rozsudku vycházet, a to i v nyní projednávané věci. Je třeba zdůraznit, že žalobce ani v nyní projednávané věci účinně nezpochybnil zákonnost závěru o tom, že se stal plátcem spotřební daně z tabákových výrobků, ani skutková zjištění, na nichž tento závěr stojí. Nepřednesl žádná nová tvrzení či důkazy, které nebyly dříve uplatněny v daňovém řízení a jimiž by uvedené závěry vyvrátil. V žalobě pouze zopakoval již dříve uplatněnou argumentaci, kterou však soud shledal v rozsudku ze dne 23. 3. 2021 nedůvodnou.
20. Soud proto ve shodě s rozsudkem ze dne 23. 3. 2021 (viz jeho bod 28) konstatuje, že závěr celních orgánů o tom, že žalobce byl skladovatelem zajištěných tabákových výrobků, a tudíž plátcem spotřební daně z tabákových výrobků podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, v rozsahu soudního přezkumu obstojí. Žalobci okamžikem zjištění, že držel a skladoval tabákové výrobky v množství uvedeném v platebním výměru, tj. dne 29.

5. 2017, vznikla povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň z tabákových výrobků. V souladu s § 18 odst. 1 ve spojení s § 17 zákona o spotřebních daních byl žalobce povinen předložit daňové přiznání správci daně do 25. 6. 2017, jelikož však šlo o neděli, uplynula lhůta k podání daňového přiznání podle § 33 odst. 4 daňového řádu až dne následujícího, tj. 26. 6. 2017. V tomto ohledu se tedy sluší korigovat závěry žalovaného, podle něhož lhůta k podání daňového přiznání uplynula dne 25. 6. 2017. Mezi stranami však není sporu o tom, že žalobce přiznání k dani v zákonem stanovené lhůtě a přes výzvu správce daně ani později nepodal. Za těchto okolností tedy správce daně i žalovaný dospěli zcela správně k závěru, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro uložení pokuty za opožděné tvrzení daně podle § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 daňového řádu.
21. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu